



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 692²

Ἦψωσις τ. Σταυροῦ (Ἰω. 19,6-11,13-20,25-28,30-35)
Σάββατο 13 Σεπτεμβρίου ἑσπέρας 2014 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὰ θαύματα τοῦ σταυροῦ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μία συνηθισμένη ἑορτὴ· εἶνε **μία ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες ἑορτὲς** τῆς Ἐκκλησίας μας. Σήμερα εἶνε σὰν τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Σήμερα προβάλλει ὁ τίμιος σταυρός.

Τί εἶνε ὁ σταυρός, ποῦ σήμερα γιορτάζουμε;

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ὅταν καταδίκάζαν κάποιον σὲ θάνατο, τὸν κρεμοῦσαν στὸ σταυρό· ὅπως σήμερα τὸν τουφεκίζουν, ἢ τὸν ἀνεβάζουν στὴν κρεμάλα, ἢ στὴν Ἀμερικὴ τὸν καθίζουν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα καὶ μ' ἓνα κουμπὶ τὸν κάνουν κάρβουνο. Ὅπως λοιπὸν τώρα τοὺς καταδικάζουν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἂν ἦταν κάποιος κακοῦργος, ποῦ ἔκανε πολλὰ καὶ φοβερὰ ἐγκλήματα καὶ εἶχε βάψει τὰ χέρια του στὸ αἷμα, τὸν ἔπαιρναν, τὸν ἔβγαζαν σ' ἓνα ὕψωμα, τὸν ἀνέβαζαν σ' ἓνα ξύλινο σταυρὸ στημένο στὸ χῶμα, τὸν κάρφωσαν στὶς σανίδες, κ' ἐκεῖ τὸν ἄφηναν νὰ ξεψυχήσῃ. Ἀλλὰ μέχρι νὰ ξεψυχήσῃ, τὰ ὄρνεα τοῦ ἔβγαζαν τὰ μάτια καὶ τὰ σκυλιὰ τὸν κατέτρωγαν. Αὐτὸς ἦταν ὁ θάνατος διὰ σταυροῦ. Γι' αὐτὸ μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὁ σταυρικὸς θάνατος ἦταν ἓνα πρᾶγμα ποῦ μισοῦσε ὁ κόσμος. Ὁ σταυρὸς **ἦταν ἓνα ξύλο ἄτιμο**.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ὁμως ποῦ ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε στὸ σταυρὸ καὶ χύθηκε ἐκεῖ τὸ τίμιον αἷμα του, τὸ ξύλον αὐτὸ τὸ ἄτιμον ἔγινε τιμημένο, **ἔγινε εὐλογημένο**. Ἐγινε δέντρο, ποῦ ἀνθίσει τὰ ὠραιότερα ἄνθη. Ἐγινε δέντρο, ποῦ κάτω ἀπ' τὴ σκιά του βρίσκει δροσιὰ ἢ ἀνθρωπότης. Ἐγινε σύμβολο ἱερό, ἔγινε σημαία. Ἐγινε ὄπλο, ἔγινε φάρμακο, ἔγινε... Ὅ,τι καλὸ κ' εὐλογημένο νὰ πῆς, εἶνε ὁ τίμιος σταυρός.

Γιὰ ποιούς αὐτά; Γιὰ ἰκείνους ποῦ πιστεύουν. Γιὰ ἰκείνους ποῦ δὲν πιστεύουν, δὲν ἔχει νὰ πῆ τίποτε ὁ σταυρός· γιὰ ἰκείνους ὁμως ποῦ πιστεύουν ὁ σταυρὸς **κάνει θαύματα**. Ἀπὸ τὴν ὥρα, ποῦ ὁ Χριστὸς ἄπλωσε πάνω σ' αὐτὸν τὰ

ἄχραντα χέρια του, ὁ σταυρὸς ἄρχισε νὰ θαυματοουργῇ.

Θέλετε ν' ἀκούσετε ποιά εἶνε τὰ θαύματα τοῦ σταυροῦ **τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ**; Παρακαλῶ προσέξτε.

● Τὸ πρῶτον θαῦμα. Λέει τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς, **ὁ ἥλιος κρύφτηκε**· ντράπηκε νὰ βλέπῃ τὸ ἔγκλημα. Γιὰ τὸ ἥλιος εἶνε τρόπον τινὰ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ βλέπει ὅλα. Εἶδε λοιπὸν κι αὐτὸ, τὸ πιὸ φοβερὸ ἔγκλημα. Εἶδε τοὺς ἀνθρώπους νὰ σταυρώνουν τὸ Χριστό. Τότε σκέπασε τὸ πρόσωπό του καὶ σκοτείνιασε. Δὲν ἦταν τὸ σκοτείνισμα αὐτὸ σὰν ἐκεῖνο ποῦ συμβαίνει ὅταν γίνεται ἔκλειψις ἡλίου· ἐκεῖνο κρατᾷ λίγα λεπτά. Αὐτὸ κράτησε τρεῖς ὥρες. Ἐγινε παντοῦ σκοτάδι μεγάλο· *«Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκοτός ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης»* (Ματθ. 27,45), δηλαδὴ ἀπὸ τὶς 12 τὸ μεσημέρι μέχρι τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Λένε μάλιστα γιὰ κάποιον δικό μας σοφὸ, ποῦ ζοῦσε στὴν Ἀθήνα, ὅτι ὅταν εἶδε αὐτὸ τὸ μεγάλο σκοτάδι εἶπε· Σήμερα *«ἡ θεὸς τις πάσχει ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται»*· σήμερα, λέει, κάτι μεγάλο ἔγινε, ἢ πάσχει ὁ Θεὸς ἢ καταστρέφεται ὁ κόσμος.

● Τὸ δεύτερον θαῦμα ποῦ ἔγινε τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ εἶνε, ὅτι **σειστήκε ἡ γῆ**. Καὶ μόνο αὐτό; Ἄνοιξαν τὰ σπλάχνα τῆς καὶ ἔβγαλε νεκρούς· βγήκαν ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ περπατοῦσαν μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα.

● Λέει ἀκόμα τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ἔγινε καὶ κάτι ἄλλο· *«Τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω»* (Ἐ.ἀ. 27,51). Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ καταπέτασμα;

Πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε στὰ Ἱεροσόλυμα **ἓνας ναὸς σπουδαῖος**, ὁ πιὸ ὠραῖος ναὸς στὸν κόσμον. Ἦταν χτισμένος μὲ μάρμαρα, μὲ χρυσάφι καὶ μὲ πελεκημένους λίθους.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ χωριζόταν σὲ δύο,

στά *ἅγια* καὶ στά *ἅγια τῶν ἁγίων*. Ὅπως σήμερα ὁ δικός μας ναὸς χωρίζεται μὲ τὸ τέμπλο, καὶ μέσα στὸ ἱερὸ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπαίνουν οὔτε γυναῖκες οὔτε ἄντρες παρὰ μόνο ὁ παπᾶς καὶ κάποια μικρὰ παιδιὰ πού θὰ ἐκλέξη ὁ παπᾶς, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ὁ ναὸς ἐκεῖνος. Ἐνα μέρος ἦταν γιὰ τὸ λαό, καὶ ἕνα ἄλλο μέρος ἦταν μόνο γιὰ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ ναὸς ἐκεῖνος χωριζόταν ὄχι μὲ τέμπλο ἀπὸ ξύλο ἢ μάρμαρο. Τὸ χώρισμα ἐκεῖ γινόταν μὲ **ἕνα ὑφασμα παχύ**, πολὺ παχύ, καμωμένο ἀπὸ τρίχες γιδιῶν καὶ προβάτων. Καὶ ἦταν μονοκόμματο, ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη, καὶ βαμμένο κόκκινο.

Τὴν ὥρα πού ὁ Χριστὸς ξεψυχοῦσε ἐπάνω στὸ σταυρό, ὅπως ἡ γυναῖκα σχίζει τὸ χασέ, ἔτσι, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, σὰν νὰ κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια ἕνας ἄγγελος, πῆρε αὐτὸ τὸ παραπέτασμα, αὐτὸ τὸ χοντρὸ πανὶ πού εἶχαν ὑφάνει στὸν ἀργαλειό, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔσχισε στὰ δύο, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Καὶ **φάνηκαν τὰ ἐνδότερα τοῦ ναοῦ**.

Τί σημαίνει ὅτι «*τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω*» (ἐ.ἀ.); Σημαίνει, ὅτι ὅπως σχίστηκε τὸ παραπέτασμα καὶ φάνηκαν τὰ *ἅγια τῶν ἁγίων*, ἔτσι ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς ἔσχισε τὰ γραμματῖά μας, πού εἶνε τ' ἁμαρτήματά μας. Γκρέμισε τὸ βουνό, πού ἦταν μπροστά μας καὶ δὲν μᾶς ἄφηνε νὰ περάσουμε. Ὅπως τὸ ποτάμι ὅταν κατεβάση πολὺ νερὸ δὲν περνᾶς, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος ἦταν χωρισμένος ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ περάση στὸ Θεὸ ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτημάτων του. Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου ἔγινε τὸ γεφύρι, πού πέρασε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη. **Ἄνοιξε δρόμος γιὰ τὸ Θεό**, γιὰ τὸν οὐρανὸ.

Ἀλλὰ τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ δὲν ἔγιναν μόνο αὐτὰ: **ἔγιναν κι ἄλλα, ἀκόμη μεγαλύτερα**. Ποιὰ εἶνε αὐτὰ; Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ ἕνας λύκος ἔγινε ἄρνι, κ' ἕνα γεράκι ἔγινε περιστέρι!

● Ποιὸς εἶνε ὁ **λύκος** αὐτός; Τὸ χειρότερο θεριὸ στὸν κόσμον δὲν εἶνε ὁ λύκος, ἢ ἀρκουῶδα ἢ τὸ λιοντάρι· τὸ χειρότερο θεριὸ στὸν κόσμον εἶνε ὁ ἄνθρωπος πού δὲν ἔχει Θεό. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ κἀνὲ ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Στὰ παλιὰ χρόνια, τὰ εὐλογημένα, οἱ ἄνθρωποι πού πίστευαν μυρμήγκι δὲν πατοῦσαν. Τώρα, πού ἦρθε ἡ ἀθεία καὶ ξερρίζωσε ἀπὸ τὴν καρδιὰ τὴν πίστι στὸ Θεό, ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θηρίο καὶ χειρότερος ἀπὸ θηρίο.

Λοιπὸν, τέτοιοι λύκοι ἦταν οἱ δύο λησταί, πού σταυρώθηκαν μὲ τὸ Χριστό, ἕνας ἐκ δεξιῶν καὶ ἕνας ἐξ ἀριστερῶν. Εἶχαν κάνει κακουρ-

γήματα. Κι ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ ἐπάνω στὸ σταυρό, ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ νὰ τὸν βλαστημοῦν καὶ οἱ δύο· κ' ἐκεῖνος πού ἦταν στὰ δεξιὰ κι ὁ ἄλλος πού ἦταν στ' ἀριστερά. Ἀλλὰ ὁ **ἕνας ληστής**, ὅταν πέρασε λίγη ὥρα καὶ εἶδε τὸ Χριστό, μαλάκωσε. Ἐκανε σύγκρισι· ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μιὰ ματιὰ στὴ ζωὴ τὴ δική του, καὶ εἶδε χῆρες πού ἔκλαιγαν, εἶδε ὀρφανὰ πού σκότωσε, εἶδε... εἶδε... εἶδε... **Συγκινήθηκε ἡ καρδιά του**. Τὰ μάτια του βούρκωσαν. Τὰ χεῖλη του ἄνοιξαν καὶ βγῆκαν λόγια, πού νὰ μαζευτοῦμε σήμερα ὅλοι οἱ παπᾶδες κι ὅλοι οἱ δεσποτάδες κι ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, δὲν μπορούμε νὰ τὰ φτάσουμε. Τὰ λόγια τοῦ ληστῆ εἶνε λόγια θεόπνευστα. Δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ γιὰ νὰ τὰ ζυγίσῃς. Εἶνε λίγα λόγια ἀλλὰ γεμᾶτα οὐσία. Εἶνε λόγια, πού τὰ ἀκοῦμε κάθε φορὰ στὴ θεία λειτουργία, ὅταν ὁ παπᾶς βγαίνει μὲ τὸ δισκοπότηρο ἔξω· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Νά λοιπὸν πού τὴν ἡμέρα τοῦ σταυροῦ **ἕνας λύκος** ἄγριος πού ἔτρωγε τὰ πρόβατα, τοὺς ἀνθρώπους, **ἔγινε ἄρνι**.

● Μὰ καὶ **ἕνα γεράκι ἔγινε περιστέρι**. Ἐχετε δεῖ, πῶς ἀρπάζει τὶς κόττες τὸ γεράκι; Γεράκια τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποιοὶ ἦταν; Οἱ Ἰωμαῖοι στρατιῶτες. Γεράκι ἦταν ὁ **ἐκατόνταρχος**. Αὐτὸς πῆρε τὸ Χριστό, τὸν πῆγε στὸ Γολγοθᾶ, καὶ τὸν σταύρωσε μὲ τὰ καρφιά. Καὶ ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἔπασχε, ἀπὸ κάτω αὐτὸς μὲ τοὺς στρατιῶτες διασκέδαζε. Ἄλλ' ὅταν εἶδε νὰ σκοτεινιάζῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ σειέται ἡ γῆ, ὅταν εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ κἀνὲ προσευχὴ καὶ νὰ παρακαλῇ γιὰ τοὺς φονιάδες του, τότε κι αὐτὸς γονάτισε μπροστὰ στὸ σταυρὸ καὶ εἶπε· «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54).

Νά λοιπὸν τὰ θαύματα πού ἔγιναν τὴν ἡμέρα τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* * *

Τὰ θαύματα ὅμως τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἀδελφοί μου, πού ἄρχισαν τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ, **συνεχίστηκαν καὶ συνεχίζονται** ἀκόμη. Εἶνε ἄπειρα. Ὁ τίμιος σταυρὸς συνεχῶς θαυματουργεῖ.

Ἄς ζήσουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τοῦ σταυροῦ. Ἄς ζήσουμε σύμφωνα μ' ἐκεῖνα πού μᾶς διδάσκει ὁ σταυρός. Καὶ τότε, κοντὰ σ' αὐτὰ πού περιγράψαμε καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα πού ἔκανε καὶ κάνει ὁ σταυρὸς μέχρι τώρα, εἶθε νὰ προστεθῇ –πρὸς δόξαν τοῦ Ἐσταυρωμένου– κι ἄλλο ἕνα θαῦμα· τὸ θαῦμα τῆς **δικῆς μας ἀλλαγῆς καὶ σωτηρίας**· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**